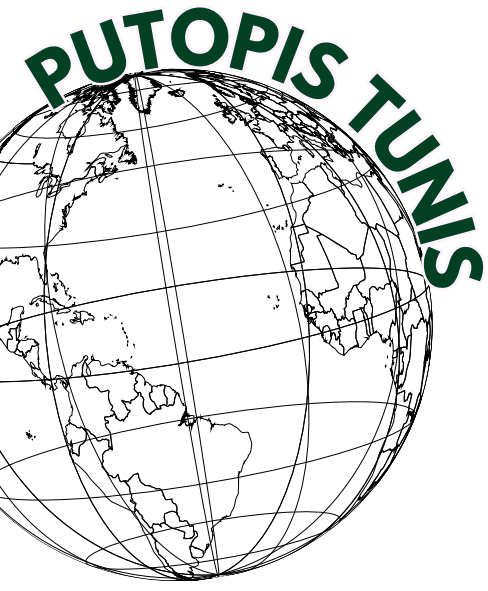
MJESEC U ZEMLJI KONTRASTA

PUTOPIS O IFMSA RAZMJENI U TUNISU, KOLOVOZ 2025.

Autorica: Marissa Bura

Dok s visine promatramo maglicu koja se razlijeva nad obzorom Cap Serrata, a sunce nas pozdravlja prvim jutarnjim sjajem, u pozadini valovi bijesno udaraju o stijene, isti oni koji su nas prije svega desetak minuta ljuljali po moru i vukli u dubine. Sada, barem na trenutak, čini se kao da su se i oni umorili. Polako se razlijevaju po pijesku, ostavljajući iza sebe trag pjene i tišine. Pogledam u daljinu, u pješčanu plažu koja kao da se proteže u beskraj, i baš se u tom trenutku sjetim, dok mi sol još pecka kožu, kako smo sinoć tom istom suncu rekli: „Bit će nezaboravna noć, vidimo se ujutro!" Trgnem se. To nije bio san, ni jedna od onih neostvarenih želja što mi s vremena na vrijeme obuzmu maštu. To je bila moja stvarnost. Mjesec dana života u Tunisu. Sve zato što sam se jednom, unatoč strahu od nepoznatog, usudila reći DA. DA novom kontinentu, DA novoj, nepoznatoj i potpuno drugačijoj kulturi, ali možda najvažnije, DA sebi i novoj avanturi.

Tunis je zemlja kontrasta. Mediteran i Sahara, francuski i arapski, Europa i Afrika, tržnice koje vrve ljudima i kilometri tišine gdje su jedino društvo vjetar i pijesak. Tek po dolasku počela sam shvaćati što to zapravo znači. Moj je zrakoplov sletio u glavni grad Tunisa - Tunis. Zrak je bio vruć i suh, a mirisi nepoznatog i osjećaj uzbuđenja odmah su me preplavili. Nakon formalnosti na aerodromu krenula sam prema Monastiru, gradu koji je postao moja baza za mjesec dana otkrivanja ove impresivne zemlje. Već pri prvom susretu Tunis me pozdravio svojom najupečatljivijom osobinom - kaosom. Kaosom ljudi, zvukova, prometa i života. Neiskusnom promatraču možda sve izgleda neorganizirano, ali kad se bolje zagledaš i upoznaš kulturu, svaki se detalj čudesno uklapa u vlastitu logiku i čini da taj kaos zapravo funkcionira. Prvih nekoliko dana prošli su u upoznavanju grada i njegova ritma života. Jutra su bila rezervirana za praksu u bolnici, dok su poslijepodneva i večeri bile posvećene druženju i brojnim aktivnostima koje su nam pripremili naši kolege iz AssociaMed LC Monastir. Od upoznavanja grada, kulture, kušanja tradicionalne hrane, ronjenja, nezaboravnih zabava, karaoka, kupanja na plažama, nautičkih avantura, medicinskih edukacija pa sve do zajedničkih druženja dugo u noć na krovu naše zgrade. U noći bi kaotični Tunis malo utihnuo, ali bi negdje u daljini još odjekivala glazba i pjesma sa svadbi.

Ponekad bi se iz tame pojavio vatromet, kratko osvijetlio nebo i nestao, a mi bismo ga promatrali u tišini, kao svjedoci nečijeg slavlja. Monastir je brzo postao moj novi dom, a kolege iz Bugarske, Rumunjske, Slovenije, Egipta, Palestine, Portugala, Rusije, Poljske, Mađarske i Tunisa moja mala obitelj.

Vikendi su bili rezervirani za putovanja i nova iskustva. Prvi je vikend bio posvećen zabavi i upoznavanju kolega iz drugih gradova. Na plaži u Hawariji sudjelovali smo u raznim igrama, od trčanja po pijesku do timskih izazova u vodi. Atmosfera je bila prepuna smijeha i prijateljskog rivalstva, a pjena party i bijeli party ispunili su ostatak dana i večeri plesom i pjevanjem. Drugi vikend donio je potpunu suprotnost - Saharu. To je bilo moje prvo iskustvo u pustinji i svaki trenutak bio je čudesan. Vrućina pijeska peckala je stopala, a žestina sunca žarila kožu našeg lica. Jahanje deve, vožnja quada, hlad vode u oazi, trčanje po dinama obasjanima zlatnim suncem i noć pod zvjezdanim nebom, sve je to u meni ostavilo trag koji se riječima teško opisuje. Sahara ne traži da je razumiješ, samo da je osjetiš. Doživjeli smo i pješčanu oluju, iznenadnu i moćnu. Nismo se ni okrenuli, a već nam je silina Sahare disala za vratom. Naši vozači, koji poznaju Saharu kao vlastiti džep, smireno su nas izveli iz oluje. Činilo se kao da u duši imaju svoj unutarnji kompas, savršeno usklađen s pješčanim dinama koje zovu domom. Treći vikend odveo nas je na sjever, u Cap Serrat, mjesto gdje signal ne postoji, a svaka minuta postaje nezaboravna uspomena. Spavali smo u bungalovima, raspoređeni po nacionalnostima kako bismo se bolje upoznali i pripremili za nacionalnu večer.

Tijekom te večeri uz smijeh smo kušali tradicionalnu hranu i pića koje je svatko od nas donio iz svoje zemlje, dok smo istovremeno jedni od drugih učili plesove naših kultura. Noć se potom pretvorila u dugu zabavu pod zvijezdama, ispunjenu smijehom, plesom i pjesmom. Kad je glazba utihnula, a svjetlost se krenula vraćati nad Cap Serrat, otišli smo se kupati u more, još omamljeni doživljajima noći, ali osvježeni hladnoćom valova koji su nas nosili i preplavljivali svojom snagom. I dok je maglica tiho obavijala obzor Cap Serrata, shvatila sam da se svaki kraj rađa kao novi početak. Sve ono čemu sam jednom rekla DA sada živi u meni i oko mene, u pijesku, valovima, zraku, srcu i mislima. Tiho me uči da hrabrost otvara vrata nepoznatog i pretvara svaki završetak u priliku za novi početak.

Mjesec dana prošlo je brže nego što sam mogla zamisliti. Tunis me naučio strpljenju u kaosu, ljepoti u kontrastu, spontanosti u trenutku i radosti u malim stvarima. U njegovu neredu pronašla sam neki svoj red, a u nepoznatom toplinu doma.
Hvala ti, Tunis!

